

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, IV. PÁPRÓVELDE-UTCA 9. Telefon száma 55-88.

EGYETÉRTÉS

Csávozszy Lajos tulajdonos és felelős szerkesztő.

Kossuth Ferenc főmunkatár.

KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV. PÁPRÓVELDE-UTCA 9. Telefon száma 51-86.

A minnek következnie kell.

A kormányhoz közelálló lapok melankholikus arcuzattal, sopánkodó hangon adják tudtára a világnak, hogy a bécsi tanácskozások eredménytelenül végződtek.

A 67-es kötés kétségtelenül megkívánja, hogy a két szövetséget állam kísérletet tegyen a gazdasági közösségnek időről-időre való megújítására.

várnunk. Megszűnik a helyzet bizonytalan lenni, mihelyest alakulása csak mi rajtunk, csak a törvényben leírt kötelezettségeink önálló gyakorlatán múlik és Ausztria irányában nincsen többé keresni valánk.

Lehet ugyan, hogy e pillanatban a helyzet még nincs leegyszerűsítve elemelve bontva. Bizonyára nagy izetlenség volna elvitatni azt, hogy a magyar kormány most rendkívüli és valóban nehéz feladat előtt áll: olyan feladat előtt, mely a nemzet történelmi életében a magyar államférfiak szeméi és erkölcsi erejét már sokszor a legvégtetesebb próbának vetette alá.

Az alkotmány visszavívására folytatott nagy harcok idején Deák Ferenc egyik emlékeztető beszédében az ő legfőbb mondandóval fejtette ki, hogy a nemzet elhatározásaiban micsoda részek kell hogy legyen egyfelől a „quid juris”, másfelől a „quid consilii” sugallatának.

delelőt 10 órákor megjelent a kabinetirodában, alkalmasint, hogy az ischli kihallgatásra előjegytesse magát. A miniszterelnök, a ki napközben az ő felsége személye körüli miniszter, teendőit intézte el, gróf Gótschowski külügyminiszterrel is tanácskozott.

Báró Bánffy és Lukács miniszterek tegnap este visszatartak Budapestre. Elutazások előtt hosszabb értekezések voltak Gótschowski külügyminiszterrel és Kautz pénzügyminiszterrel.

Am minden kombinációknak útját vagja Spindler lapja, ezeket irván: Lehetőség, hogy egyes képviselők most is engedni fognak Thun meghívásának, bár a németekkel szerzett tapasztalataik után ez nem igen valószínű.

A magyar liturgia. A görög-katolikus magyarok országos bizottsága a következő értekezési tészi közlé:

Budapest, augusztus 8.

Gróf Gótschowski külügyminiszter ma délután az udvarhoz Ischlebe utazott.

A miniszterelnök bécsi útjához. Báró Bánffy Dezső, a ki Lukács pénzügyminiszterrel együtt tegnap este érkezett vissza Bécsből, tegnap

Am minden kombinációknak útját vagja Spindler lapja, ezeket irván: Lehetőség, hogy egyes képviselők most is engedni fognak Thun meghívásának, bár a németekkel szerzett tapasztalataik után ez nem igen valószínű.

A magyar liturgia. A görög-katolikus magyarok országos bizottsága a következő értekezési tészi közlé:

A magyar liturgia. A görög-katolikus magyarok országos bizottsága a következő értekezési tészi közlé:

A magyar liturgia. A görög-katolikus magyarok országos bizottsága a következő értekezési tészi közlé:

hogy a jelzett lépések megtétele érdekében a hozzáknak csatlakozott vagy meg csatlakozni kívánó hitközségek és magánosok jegyzékét az évi szeptember hó végéig ideiglenesen le fogjuk zárni.

Együttal számot adunk az eddigi csatlakozásokról. Beérkezett eddig hitközségek részéről 125 csatlakozási iv 41.035 aláírással, magánosok részéről pedig 39 iv 219 aláírással, összesen 41.254 aláírás.

Mint hogy pedig a programunk indoklására szólított felhívásban a magyar liturgiát sürgető görög-katolikus magyarok lélekszámát kerekén létszámra becsültük, a még künn levő bevárása nélkül is bátran állíthatjuk, hogy tényleg az összes görög-katolikus magyarság, a román egyházmegyékből lakók kivételével, csatlakozott mozgalmunkhoz.

Budapecsten, 1898. augusztus 8-án.

az országos bizottság.

Angol-orosz konfliktus.

Anglia megint erőlteti a kardját s az angol lapok harezri riadót fújnak Oroszország ellen.

Egy orosz társaság tudvalegoleg koncessziót kapott a kínai kormánytól arra, hogy Kirin, Taliensan és Port-Arthur közti vasutat építsen.

A kínai kormány ezután lépéseket tett vonalának a kiépítésére, Hutajent kineveztek az építés igazgatójának és rábízták a tervek kivételét.

Az előleges szerződés befejezése után meghaltotta ezt az orosz kormány és képviselője június 11-én egyenesen tiltakozott ezen transzkezi ellen.

Az álmok elmúlnak.

— Irta: Krúdy Gyula. —

A jó éj tudná, a hogy minden elmúlik. Ifjuság, jókedv, szépség. Főként azok az álmok, a miket a szívünk méhében dugdosva hordozunk.

Minden elmúlt. Minden karácsonk volt már azóta! A sapkák megkoptak, az arany botok vesztettek fényüket. De utak nem jöttek helyükbe.

Ha az álmok visszatérnek! — Egyszer mintha visszatérőben lett volna a mult. Akkor, a midőn olyan karácson virradt fel, a melyik sapka nélkül lelte Bene Gyuri tekintetes urat.

a tekintetes ur olykor korbélykedések után gyomorfájalmokról panaszkodott. Ő, azelőtt az ilyen napokon mennyi szerető dédelgetés érte a fiskális urat! Azelőtt!

Mondom egy karácsonk! Harangoztak, a hó frissen ropogott az utcán és az emberek ünneplően sétáltak a barátok temploma felé. Bene Gyuri ur az ablaknál állott és nézte azt a hólygot, a ki kilépett szemben a Mózsi-postáról és ruganyos lépésekkel indult meg.

— Jó reggelt! A templomba, a templomba?... A hólyg, a ki igen egyenesen és komolyan ment, csak úgy félvállról felelt.

— Tudnillik, a mikor még a budi akáczorban szánkóztunk — oda előre, négy lóval — há? mormogta Bene Gyuri ur és igen elszomorodottan simogatta oldalán a kávébarna télikabátot.

— Hej budi akáczor! — Hová lettél?! — Ma már tanit a kisasszony, — én meg marakodom a parasztokkal a stempli ártárt.

— Ebédre? — Csókolom a kezét, pontban tízenkét órákor ott leszek. A leány besietett a templomba. Nagyon kipirotk az arca és dobogott a szíve.

— No a tekintetes ur is szégyelhetné magát. Egy olyan vén kisminkelt dávával meg pasztorozni. Még a haja sem igazi haja annak. És a foga? Ojé. Mikor ithon a jó pulyka, a pirospopogásra sült pulyka a sütvőben vár!

De tovább nincs is. Semmi, semmi. Csak egy ebéd. Csendes, szomorú, régi emlékezetektől terhes ebéd. Az ételk sem voltak igen jók és a tekintetes urnak utalán eszébe jutott, hogy valamikor, — még a budi akáczor idejében — a Karászék házában nem ilyen ebédek voltak.

— Kedves fiskális ur, bizony már nincs meg az ezüst. A híres porcellánjaim sem. Csak így vagyunk! És a buro, a vén huszár sem hordja a tálat a tábla körül, a hol néha harmincz jó emberrel láttuk vendüglő. Kedves fiskális ur, tán e sültből ha enne meg. Magam készítettem ám mindent! — és erre elpirult ilka.

— Akkor... akkor! Hogy kapott volna a keze után Bene Gyuri és csókoltá volna össze amaz aranyos, drága ceceket, a melyik a pompás ebéd fözte. Ma... Dörmögött: — Nagyon kedves, nagyon kedves... Így a tekintetes ur is titokban ama pirospopogásra sült pulyka után sóhajtott, a mit Fekné oly pompásan lát el füzerral és egyéb hozzávalókkal.

A TESTVÉREK.

ANGOL REGÉNY. 4

Irta HALL CAINE.

ELSŐ RÉSZ.

TÁVOZZ TÖLEM SÁTÁN.

Bevezetés 1845-ben.

Hugo különösen mosolygott.

— És Lowther megemléskeltette ezt a házasságot?

— Szerelmes lett, — kezdé Bonnihorne.

— Ezuttal gazdag örökösöbe? — kérdezé Hugo, gyufoson nevetve.

— Mr. Bonnihorne igenleget intett.

— A Gréta anyjába. Tehát ő... — Elhagyta az első feleségét — vágott szavába Ritson Hugo újból.

— Mr. Bonnihorne ártatlan arezzal rázta a fejét.

— A feleségét? No hát igen, elhagyta őt.

— Egy fiúval tett említést. Hát volt fiok?

— Igen, volt — felelé Bonnihorne — és mikor az asszony eltűnt... a gyermekkel... — Ez nagyszerű — jegyezte meg mosolyogva Ritson Hugo. — Nos mit tett akkor Lowther?

— Újra megmőösült s egy leánya született, Gréta.

— Akkor hát mire való a hagyomány?

— A lelkiismeret? — szölt mr. Bonnihorne a száját bigeszítve.

Ritson Hugo elnevette magát.

— A kinstárt akarta vele gazdagítani.

— No hát gazember módjára viselkedett — szölt Hugo.

— Igaz, de épp azért érzett lelkifurdalást. A második házassága után megbizottak által keresztelte a szegény asszonyt meg a gyermeket. De soha se találták fel őket. Lowther utolsó napjait megkeserítette ifjúkori botlása. Megtörtén, kétségbeesés halt meg. Végrendeletében — hiszen én fogalmaztam neki, — mint mondom, nagyobb összegbe hagyott első feleségétől született fia számára... ha feltaláltatnék.

Ritson Hugo félgyufoson nevetett.

— En az hiszem, bolond volt. A gazember különben bolond is egyszerűen.

— Általánosságban igen; én már gyakran megfigyeltem ezt, — szölt mr. Bonnihorne.

— Ugyan kinek jutott volna eszébe a bolond eldőlő feleségét és fiát hajhászni.

— Az a bolond — magyarázta Bonnihorne — elég furfangos volt, hogy felkeltse az érdeklődést ama rendelkezés által, hogy abban az esetben, ha az elveszett fiú meg nem találánk — Gréta nagykörűségig megduplázott összegből alapítványt tessenek egy fuárvaházban.

Ritson Hugo tisztelettel a meghalt ember emlékeisére iránt szinte meg volt hatva.

— Így hát érdekében állott a családnak felkutatni Gréta főttestvérét — szölt pillanat alatt felfogva a helyzetet.

— Elve vagy halva... s az esetben bebizonyítani, hogy meghalt.

A két férfi jók messzire elszámt, azután midőn egy hosszú utca kanyarulatához értek, mely egy házhöz vezetett, melyet látni lehetett a fákön keresztül, a fiatalabbik megfordult nyomorék lábán.

— De nem fogom fel ennek az egész dolognak a reám vonatkozó fontosságát. Mikor arról tettem említést, hogy másodszülető fia vagyok, te... — Némek alig voltak adataim kutatásaim elősegítésére — beszélt tovább Bonnihorne. — Csapán egy medallioncarképe az első feleségnek — tette utána mr. Bonnihorne, oldalában kitorászva.

— Hiszen az én Pál bátyám é. Milyen lehetőség volna hát... —

— Itt van az arczkép — szölt az ügyvéd, kicsiny képet elmutatva.

Ritson Hugo csekély érdeklődéssel vette át.

